

min fulde Anerkjendelse, at den daværende For- mand for Finantsudvalget, der er den nuværende høitærende Minister for Kirke og Underviisnings- væsenet, med saamegen Nøglighed finder sig i, at man ganske har overseet hans Endringsforslag, der blev vedtaget eenstemmig af Folkethinget og senere af Landstinget. Det fortjener Aner- kjendelse, at Ministeren viser saa megen Over- hørkelse med, at man har tilfidsat den Lov- bestemmelse, Rigsdagen har vedtaget paa hans Forslag. Men jeg troer ikke, at det er Lands- thinget, der skal tage Initiativet til at lade denne Overtrædelse passere. Ligesaameget som jeg troer at turde sige, at jeg holder strengt paa Landstingets Ret, hvor jeg troer, at man andesteds vil gjøre Noget, som jeg anseer for et Indgreb deri, ligesaameget skal jeg søge at forhindre, at Landstinget gjør Indgreb i Noget, der er Folkethingets Ret. Ganske vist mener jeg ikke, at der ikke kunde tænkes Tilfælde, hvor Landstinget kunde sige om en Udgift, at den skal passere, sjøndt Folkethinget har sagt, at den ikke kunde passere. Men et saadant Tilfælde foreligger ikke her; den Udgift, om hvilken Landstinget ved sin Afstemning har er- klæret, at den ikke kan passere som Regnskabs- post, er ikke blot ikke paa nogen Maade hjem- let i Finantsloven, men den staaer ligefrem i Strid med en udtrykkelig Lovbestemmelse. Hvis Rigsdagen skulde sige om en saadan Ud- gift, at den kan passere, saa veed jeg ikke, til hvilken Nytte Statsrevisionen skal være; en saadan Udgift troer jeg ikke kan passere som Regnskabspost. Nu spørger den ærede Mini- ster: hvad er da Meningen af, at Udgiften ikke kan passere? Ja, Meningen deraf er ingen anden end den, der ligger i Ordene. Menin- gen er, at Landstinget finder ikke, at denne Post kan passere; hvad forresten Følgen skal være af denne Beslutning, det vedkommer ikke nærmest Landstinget, det er Noget, hvorpaa dette ikke har nogen afgjørende Indflydelse. Hvis Folkethinget vil decretere Ansvar, saa maa Landstinget naturligviis indrømme, at det har Folkethinget aabenbar Ret til. Hvis Folkethinget beslutter, ikke at decretere Ansvar, nu, saa kan Landstinget ikke forhindre det deri. Men iøvrigt er det jo udtrykkelig ud- talt i det andet Thing, at man ikke vil decre-

tere Ansvar i denne Sag. Naar den høitærende Minister har meent, at der vilde være en Mod- sigelse imellem denne Beslutning og en tidli- gere Afgjørelse af Thinget, idet Landstinget nemlig ikke betragter det som rigtigt, at man ved Efterbevillingslove bevilger Udgifter, over hvilke Regnskabet allerede er indgivet til Stats- revisionen, saa vil den høitærende Minister af vor Betænkning kunne see, at det er Noget, Udvalget ikke har overseet. Hvis den høitærende Minister havde læst vor Betænkning eller ialtsald deraf blot havde læst Anhang B. Side 139, saa vilde han have seet, at Landstings- udvalget har udtalt, at det ikke kan tilegne sig Folkethingsudvalgets Opfattelse, forsaavidt dette yttres, at den correcteste Form til at bringe Sagen til Afgjørelse vilde være en Efterbe- villing. Vi mene derimod, at det maa over- lades til Ministeriet ad anden Veie at skaffe sig Dækning, nemlig ad den Veie, der andet- steds kaldes en Indemnitetsbill. Under hvilken Form en saadan skulde gives, er Noget, hvor- paa Landstinget og dets Udvalg ingen Indfly- delse have; det vil Ministeriet selv vide at af- gjøre, og det bliver ialtsald nærmest en Sag, der maa afgjøres imellem Ministeriet og det andet Thing, som jo er det, der har Ret til at decretere Ansvar. Jeg kan altsaa ikke ind- see, at der skulde være nogen Modsigelse imel- lem Landstingets Utilbøielighed til at gaae ind paa en Efterbevillingslov af den omtalte Bestaffenhed, og paa den anden Side den Be- slutning, Landstinget har vedtaget ved denne Sags foregaaende Behandling, ligesom Folke- thinget vedtog den samme Beslutning for ifjor. Jeg skal derfor anbefale det ærede Thing at lade det blive ved den Beslutning, der vedto- ges ved Sagens forrige Behandling.

Ministeren for Kirke og Under- viisningsvæsenet: Det forekommer mig, at det er ved Afgjørelsen af et Regnskab, at alle de Poster maae finde deres endelige Af- gjørelse, med Hensyn til hvilke man ikke vil gjøre noget Ansvar gjældende; det kan ikke være rigtigt at slyde Sagen ud. Hvad Grund skulde der vel være til at fremkomme med et særligt Lovforslag, naar Alle indrømme, at der er ikke Anledning til at gjøre Ansvar gjældende, hvad